

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.352 van 2 mei 2013
in de zaak A. 205.142/XIV-34.284**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Staelens
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Gerard Davidstraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 81.196 van 14 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8728 van 9 juli 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan Staelens, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 21 maart 2012 België binnen en verklaart zich op 22 maart 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 april 2012 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 14 mei 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/76 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging op.

Hij citeert artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet evenals bepaalde rechtsleer en stelt dat de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar nieuwe stukken kan aanvoeren indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat het nieuwe stuk niet eerder kon worden gemeld, dat het steun vindt in het dossier en dat het determinerend is voor de vraag of het beroep al dan niet gegrond is.

De drie nieuwe stukken die de verwerende partij bijbracht zijn CEDOCA-antwoorddocumenten van 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 19 maart 2012, steeds betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad. Zij bevonden zich niet in het administratief dossier maar zij dateren van vóór de asielaanvraag, zodat de verwerende partij ze onmogelijk als nieuw kon beschouwen en ze niet op ontvankelijke wijze aan haar nota met opmerkingen kon toevoegen. De verzoeker stelt dat het niet gaat om verklaringen over vroegere gebeurtenissen die niet eerder bekend waren vermits het analyses door de eigen studiedienst van de verwerende partij over de veiligheidssituatie in Bagdad betreft voordat de asielaanvraag door de verzoeker werd ingediend, dat het niet gaat om nieuwe elementen waarvan het bewijs niet eerder kon worden verkregen vermits de verwerende partij onmogelijk kan voorhouden dat zij die stukken niet eerder bij haar eigen studiedienst kon opvragen en dat het niet om bewijzen van vroegere doch niet gekende gebeurtenissen gaat vermits de nieuwe inschatting van de veiligheidssituatie reeds door de eigen studiedienst van de verwerende partij was gekend.

De verzoeker acht artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet geschonden doordat het bestreden arrest voor het belangrijkste deel op de nieuwe stukken is gesteund, hoewel onmogelijk kan worden aangetoond dat de verwerende partij deze stukken niet eerder had kunnen vermelden. Vermits de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus uitsluitend op de nieuwe veiligheidsnota over Bagdad is gesteund, acht de verzoeker het bestreden arrest ook in strijd met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker vervolgt dat ook het recht van verdediging geschonden is omdat hij nooit de kans heeft gekregen schriftelijk te reageren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nieuwe stuk mee in overweging had willen nemen, had hij de aanvankelijk bestreden beslissing kunnen vernietigen om de verwerende partij een nieuw

onderzoek te laten voeren op basis van het meest recente bronnenmateriaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had eventueel een tussenarrest met heropening der debatten kunnen uitspreken om de verzoeker de kans te geven de veiligheidsnota te bestuderen en erop te repliceren.

De verzoeker besluit dat de kwestieuze veiligheidsnota determinerend was voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat hij dit motief aanvecht en dat het middel dus de cassatie van het bestreden arrest verantwoordt.

5. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat de verwijzing door de verwerende partij naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 45/2010 van 29 april 2010 te dezen niet dienstig is omdat hij niet problematiseert dat de verwerende partij in de procedure met volle rechtsmacht een repliekmemorie bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan indienen.

De verzoeker betwist wel dat de verwerende partij nieuwe elementen in haar procedurestuk mag aanbrengen wanneer daar geen rechtvaardiging voor is te vinden in het administratief dossier. De verschillende nota's met landeninformatie dateren van vóór de asielaanvraag en bevonden zich toen al in het bezit van de verwerende partij vermits ze door haar eigen studiedienst werden opgesteld. Uit de arresten van het Grondwettelijk Hof nr. 45/2010 van 29 april 2010 en 81/2008 van 27 mei 2008 blijkt dat het niet om nieuwe elementen gaat. Zij mochten dan ook niet in de nota met opmerkingen worden betrokken.

Beoordeling

6.1. Het enige middel heeft uitsluitend betrekking op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en zou dus enkel wat dat betreft tot de vernietiging van het bestreden arrest kunnen leiden.

6.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing werd de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd op grond van een analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad op grond van de "Subject Related Briefing (SRB): De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak Bagdad" van 5 januari 2012.

In het verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist de verzoeker in zijn tweede middel de beoordeling van dat stuk door de verwerende partij. Daarnaast haalt hij zelf nog enkele documenten aan die volgens hem “aantonen dat de hedendaagse situatie in Irak nog steeds niet zonder risico is” en hij citeert daartoe uit twee andere verslagen van 23 februari 2012 en 26 maart 2013. De verzoeker verwijst nog naar een derde document van 25 maart 2013 waarin “de vele bombardementen, gewonden en doden” zouden worden bevestigd en besluit dat “(d) verwijzing van de verwerende partij dat er vandaag de dag enkel nog bij uitzondering aanslagen op burgers gepleegd wordt (sic) en dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen, (...) dus pertinent onjuist (is).”.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het standpunt van de verzoeker en zij voegt daarbij ter staving drie stukken, met name CEDOCA-antwoorddocumenten over de veiligheidssituatie in Irak van respectievelijk 26 januari 2012, 9 februari 2012 en 19 maart 2012.

Bij de behandeling van zijn zaak op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt de verzoeker die drie updates uit de debatten te weren.

In het bestreden arrest wordt de vraag om de drie updates van de verwerende partij uit de debatten te weren afgewezen omdat dergelijke stukken door de verwerende partij kunnen worden toegevoegd als antwoord op argumentatie van de verzoeker in zijn laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting, omdat de verzoeker ter terechtzitting zelf kritiek had op het feit dat de verwerende partij de aanvankelijk bestreden beslissing niet op basis van de meest recente landeninformatie heeft genomen, omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegemoet kan komen aan de kritiek van de verzoeker door rekening te houden met de bij de verweernota gevoegde informatie en omdat de mogelijkheid voor de partijen om de landeninformatie te actualiseren in overeenstemming is met het in artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalde beginsel en met de door het Grondwettelijk Hof aan artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van dezelfde wet gegeven interpretatie.

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen.

De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 de in de voornoemde bepaling opgenomen beperkingen voor het aanbrengen van een “nieuw gegeven” als volgt gerelativeerd:

“B.29.3. Door de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te voeren aan beperkingen te onderwerpen (artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid), beoogt de wetgever een evenwicht tot stand te brengen tussen, enerzijds, de eigen kenmerken van de asielproblematiek en, anderzijds, het beginsel dat het verzoekschrift de grenzen van het gerechtelijk debat bepaalt. Bovendien heeft hij dilatoire debatten willen vermijden (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2479/001, p. 133).

B.29.4. De intentie van de wetgever, zoals die met name is uitgedrukt in de onder B.15.1 geciteerde parlementaire voorbereiding, bestond erin van het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep met volle rechtsmacht te maken, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het geschil in zijn geheel moet onderwerpen aan een nieuw onderzoek en dat hij in dat opzicht beschikt over dezelfde beoordelingsbevoegdheid als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In die context zou de zorg om dilatoire debatten te vermijden, niet ertoe kunnen leiden dat de Raad zou kunnen nalaten nieuwe gegevens te onderzoeken die de asielaanvrager voorlegt en die van dien aard zijn dat ze op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kunnen aantonen.

B.29.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, geciteerd onder B.26, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden.

B.29.6. Ten aanzien van de in dezelfde bepaling vervatte voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de Raad een nieuw gegeven kan onderzoeken, moet om dezelfde motieven worden aangenomen dat zij geen hindernis kunnen vormen voor de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad ter zake. De voorwaarde dat de nieuwe gegevens een grondslag vinden in het rechtsplegingsdossier kan het bijgevolg mogelijk maken alleen die gegevens te negeren die geen verband vertonen met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek ervan geuite vrees.

B.30. Artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 schendt de in het middel genoemde bepalingen niet, wanneer het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die kennisneemt van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet beperkt.”.

Vermits in artikel 39/76, derde lid, van de Vreemdelingenwet sprake is van “de partijen” in het meervoud, kan ook de verwerende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nieuwe gegevens aanvoeren, waarbij zij aannemelijk moet maken dat zij die nieuwe gegevens niet eerder in “de procedure” kon meedelen. De eerste mogelijkheid voor de verwerende partij om een nieuw gegeven in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vermelden, is in of bij de nota met opmerkingen.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de drie CEDOCA-antwoorddocumenten, gevoegd bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij, een “nieuw gegeven” zouden vormen, gaat het om een actualisering betreffende de veiligheidstoestand in Bagdad. De beoordeling van de veiligheidstoestand maakt mede het voorwerp uit van de aanvankelijk bestreden beslissing en van de kritiek die de verzoeker daartegen in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoert, meer bepaald in zijn tweede middel. Het gaat dus om een gegeven dat verband houdt met de in de asielaanvraag en de tijdens het administratief onderzoek geuite vrees en niet om een nieuwe grond om de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen. In overeenstemming met de door het Grondwettelijk Hof aan artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet gegeven interpretatie en met

de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikt, kon deze laatste de bij de nota met opmerkingen gevoegde nieuwe stukken dus niet negeren.

Bovendien heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep zelf aangevoerd dat de veiligheids situatie anders was dan in de aanvankelijk bestreden beslissing werd gesteld en heeft hij zich daartoe zelf op nieuwe stukken van latere datum dan deze in het administratief dossier beroepen. De eerste mogelijkheid voor de verwerende partij in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om daarop te reageren is precies in de nota met opmerkingen, hetgeen zij ook heeft gedaan. De verwerende partij kon in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet eerder standpunt innemen en stukken bijvoegen in antwoord op de kritiek en de stukken van de verzoeker. De verzoeker maakt derhalve geen schending van artikel 39/76, § 1, derde lid, aannemelijk en het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Het spreekt voor zich dat bij het toevoegen van bijkomende stukken het recht van verdediging moet worden gerespecteerd. In het bestreden arrest wordt overwogen dat de verzoeker wat dat betreft niet aantoont dat hij is gegriefd door de neerlegging van meer recente landeninformatie in de bijlage van de nota met opmerkingen. Volgens het bestreden arrest heeft de verzoeker op de terechtzitting verklaard dat hij kennis heeft genomen van die informatie doch van mening is dat er uit blijkt dat de situatie in 2012 in vergelijking met 2011 bijzonder gevaarlijk is en aanleiding moet geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker ontkracht deze vaststellingen niet. Anders dan wanneer de verzoeker pas op de terechtzitting met bijkomende stukken zou zijn geconfronteerd, was hij hiervan nu reeds op de hoogte gebracht door de kennisgeving van de nota met opmerkingen van de verwerende partij bij het oproepingsbericht voor de terechtzitting. De verzoeker had dus de mogelijkheid om op de terechtzitting met kennis van zaken te repliceren op de inhoud van de drie bewuste updates en op het standpunt van de verwerende partij daaromtrent. Het recht van verdediging houdt niet in dat de verzoeker ook schriftelijk zou moeten kunnen reageren. Hetgeen de verzoeker als een schending van het recht van verdediging beschouwt, blijkt er integendeel een toepassing van te zijn: de verwerende partij mag stukken aanbrengen als antwoord op de argumenten en de bijkomende stukken die de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep heeft aangevoerd, zij heeft dit bij de eerste nuttige mogelijkheid in de procedure gedaan en de verzoeker had er tijdig kennis van om met kennis

van zaken op de terechtzitting mondeling te kunnen reageren nadat de beide partijen ieder één procedurestuk hadden ingediend. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

6.5. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus mede op de drie bijkomende stukken van de verwerende partij mocht steunen. Wat dat betreft maakt de verzoeker derhalve geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen